

CHEVY STEVENS

Nachtspel

Vertaald door Paul Witte

2015

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor alle mensen op de wereld die hun leven wijden
aan het helpen van dieren, of het nu is door in een asiel
te werken, vrijwilligerswerk te doen, reddingsteams te
vormen of dieren in nood op te vangen.
Dank jullie wel.

HOOFDSTUK EEN

*Penitenciaire Inrichting Rockland,
Vancouver, maart 2012*

Ik liep achter de bewaker aan naar de balie voor de ontslagprocedure, onder mijn arm een kartonnen doos met mijn persoonlijke eigendommen: een spijkerbroek, een paar afgedragen T-shirts en wat spullen die ik in de loop van zeventien jaar had verzameld, waaronder een stuk of wat boeken en mijn cd-speler. De rest had ik opgeslagen. Een andere gevangenismedewerker controleerde alle documenten. Met trillende hand tekende ik de ontslagpapieren; de woorden verdwenen in een waas. Maar ik kende hun betekenis.

‘Oké, Murphy, we zullen je persoonlijke bezittingen even doornemen.’ Het gevangenispersoneel noemde je nooit bij je voornaam. Het was een bijnaam of je achternaam.

Hij leegde een doos met de spullen die ik bij me had toen ik de gevangenis binnen kwam. Met monotone stem werkte hij de lijst af, terwijl hij op zijn klembord aantekeningen maakte. Ik keek naar de pantalon, de witte blouse en de blazer. Ik had ze zorgvuldig voor de rechtszaak uitgekozen – ik had gedacht dat ze me zouden helpen me sterk te voelen. Nu kon ik de aanblik ervan niet verdragen.

De hand van de gevangenismedewerker bleef even op mijn slipje liggen.

‘Eén witte onderbroek, maat small.’

Hij keek naar het slipje en checkte het label, terwijl zijn vingers over de stof gleden. Ik bloosde. Hij keek me aan en peilde mijn reactie. Hij hoopte natuurlijk dat ik me niet zou beheersen, zodat hij me meteen weer terug kon sturen. Maar ik bleef onaangedaan voor me uit kijken.

Hij opende een envelop, keek wat erin zat en bestudeerde zijn klembord, waarna hij de inhoud van de envelop in de palm van mijn uitgestoken hand liet glijden: het verzilverde horloge dat ik van mijn ouders had gekregen toen ik achttien werd en dat nog steeds glansde, en het kettinkje dat ik van Ryan had gekregen, met de zwarte, koele onyx eraan. Het leren koord was glad geworden omdat ik hem altijd om had gehad. Ik keek er naar en woog het gewicht, zwaar van de herinneringen, in mijn hand, en ik sloot mijn vingers eromheen en stopte het veilig terug in de envelop. Het was het enige wat ik nog van hem had.

‘Dat is het, zo te zien.’ Hij hield een pen op. ‘Hier tekenen.’

Ik tekende de laatste bladzijde en legde mijn bezittingen in de kartonnen doos.

‘Heb je iets om aan te trekken?’

‘Alleen dit hier.’ De ogen van de gevangenismedewerker schoten over mijn spijkerbroek en t-shirt. Sommige gevangenen kregen van familie kleren toegestuurd, zodat ze die op de dag van hun vrijlating konden aantrekken. Maar naar mij had niemand iets gestuurd.

‘Je kunt in de ruimte hiernaast wachten tot je ritje er is. Mocht je iemand willen bellen, er is een telefoon.’

Ik zat met de dozen aan mijn voeten op een van de bankjes te wachten tot de vrijwilliger, Linda, me kwam ophalen. Ze zou me naar de veerboot naar Vancouvereiland brengen. Ik moest me voor vijf uur ’s middags in het reclasseringscentrum in Victoria melden. Linda was een aardige vrouw van in de veertig,

die in een advocatencollectief werkte. Ik kende haar van mijn verloven, als ze me naar het eiland bracht.

Ik had honger – ik was 's ochtends zo opgewonden geweest dat ik geen hap door mijn keel had gekregen. Margaret, een van mijn vriendinnen binnen, had erop gestaan dat ik tenminste iets naar binnen werkte, maar dat kleine beetje havermout lag als een steen op mijn maag. Ik vroeg me af of Linda onderweg ergens zou kunnen stoppen. Ik kreeg een visioen van een Big Mac met hete zoute frietjes, en een milkshake misschien, en toen dacht ik weer aan Ryan, dat we altijd een hamburger naar het strand meenamen. Om niet aan mijn herinneringen te denken keek ik naar een bewaker die een nieuwe gevangene binnenbracht, een jonge meid. Ze zag er bang uit, ze was bleek en haar lange bruine haar zat in de war, alsof ze de hele nacht op was geweest. Ze keek me aan, haar blik dwaalde af van mijn haar naar de tatoeages rondom mijn biceps. Die heb ik in de bajes laten zetten – een smalle tribal voor ieder jaar dat ik achter de tralies heb doorgebracht; tezamen één brede, ononderbroken band, die me omarmde.

De bewaker gaf een ruk aan de arm van het meisje en trok haar naar de balie voor de intakeprocedure.

Ik wreef over mijn hoofd. Mijn haar was kort, met een hankammetje in het midden, als bij een Mohawk. Gelukkig was het nog steeds zwart. Ik deed mijn ogen dicht en herinnerde me hoe ik het op de middelbare school droeg: het was in laagjes geknipt en kwam tot halverwege mijn rug. Ryan wond het altijd graag om zijn handen. In de gevangenis had ik het laten afknippen toen ik een keer in de spiegel keek en Nicoles haar zag, met het bloed erin, en die nacht waarin we haar hadden gevonden weer tot leven was gekomen, hoe ik haar gebroken lichaam in mijn armen had gehouden.

‘Ben je zover, Toni?’ Een vriendelijke vrouwenstem.

Ik deed mijn ogen open en zag Linda voor me staan. ‘Ik kan niet wachten!’

Ze boog zich voorover en pakte een van de dozen, en ze gromde een beetje toen ze overeind kwam. Linda was klein, niet veel langer dan ik – ik ben met mijn één meter vijftig echt een kleine opdonder, Margaret zei altijd dat een muis die een scheet liet me omver zou blazen – maar wel ongeveer net zo breed als dat ze lang was. Ze had dreadlocks, droeg lange, loshangende jurken en Birkenstocks en ging altijd tekeer tegen het gevangenisstelsel. Ik volgde Linda met mijn doos in mijn armen naar haar auto, terwijl zij over het verkeer vanaf de veerboot praatte.

‘Tot aan Horseshoe Bay was het rustig op de snelweg, dus we zullen er niet lang over doen. We kunnen er tegen de middag al zijn.’

We reden weg en ik keek toe hoe de gevangenis in de verte kleiner werd. Ik draaide me om in mijn stoel. Linda liet het raampje zakken.

‘Poeh, het is warm vandaag. Voordat je het weet is het zomer.’

Ik volgde de lijnen van mijn tatoeages en telde de jaren terug, tot ik weer in die andere zomer was. Ik was vierendertig en had sinds mijn achttiende in de gevangenis gezeten; sinds Ryan en ik werden gearresteerd voor de moord op mijn zusje. We waren bij haar, die nacht, maar we hebben Nicole niet horen gillen. We hebben helemaal niets gehoord.

Ik legde mijn hand op mijn arm en kneep hard. Ik had de helft van mijn leven in de nor gezeten voor een misdaad die ik niet heb gepleegd.

De woede blijft altijd bij je.

HOOFDSTUK TWEE

*Middelbare school Campbell River,
januari 1996*

Het laatste uur spijbelde ik, Ryan en ik hadden op de parkeerplaats achter de school afgesproken, op de plek waar ‘de blowers’ rondhingen, de leerlingen die het er in het weekend van namen. Afgezien van de coffeeshop aan de ringweg was het de enige plek buiten het schoolterrein waar we konden roken. De omwonenden vonden het maar niks, maar zolang niemand de motor van zijn auto liet brullen of zijn stereo vol opendraaide, lieten ze ons met rust. Als we dat wel deden, kwam de politie langs, en die checkte dan of we dronken of hasj rookten – meestal werd er wel iemand betrapt, maar ik deed dat niet –, niet op school in ieder geval.

Woodbridge High was een oude school en had ernstig behoefte aan een facelift. Het blauw van de buitenmuren was verbleekt, voor zover die tenminste niet schuilgingen achter de graffiti waarmee de conciërge voortdurend in staat van oorlog verkeerde. Er zaten ongeveer vijfhonderd leerlingen op de school, waarvan om en nabij honderdtwintig in mijn eindexamensjaar. Negenennegentig procent van hen liet me koud.

Die dag stonden de leerlingen in groepjes bij hun auto's. De meiden hadden lang haar en getoupeerde pony's en droegen te veel make-up en jackies van hun vriendjes. De jongens hadden Kurt Cobain-kapsels en praatten over carburateurs en Hemi-

motoren, de motorkap van hun pick-up omhoog. De meesten van ons waren grunge, we droegen flanellen overhemden, gescheurde spijkerbroeken en kapotte sweaters in donkere kleuren.

Ryan stond tegen zijn pick-up geleund met een stel vrienden te praten. Hij glimlachte naar me en gaf een joint door. 'Hé, schatje.'

Ik glimlachte terug en nam een hijs. 'Hé.'

Ryan Walker en ik hadden sinds juli verkering, en het was begonnen in de grindgroeve, waar de jongens in de weekenden met hun fourwheeldrives naartoe gingen om vuurtjes te stoken. Hij reed in een ultracoole Chevy, een pick-up waar hij altijd aan werkte en het enige waar we ooit ruzie over hebben gehad. Ik wist al een tijdje wie hij was en vond hem leuk, met zijn wilde bruine haarbos, dikke wenkbrauwen, bijna-zwarte ogen, lange wimpers en megacharmante glimlach waarbij zijn mond aan één kant optrok, en hij kon je vanonder de rand van zijn honkbalpet aankijken met een blik die echt supersexy was. Maar hij had een paar maanden een vriendinnetje gehad, een of ander blondje, en toen zij uit elkaar waren, toonde hij geen belangstelling voor andere meisjes en leek hij liever alleen te zijn of met zijn vrienden rond te hangen. Wat hem nog aantrekkelijker maakte, was zijn reputatie een rouwdouwer te zijn. Niet dat hij zonder reden begon te vechten, maar als iemand hem in de maling nam of kwaadsprak over zijn vader, die sinds Ryans vroegste jeugd de gevangenis in en uit was gegaan, dan nam hij die te grazen.

Als hij niet bij mij was, dan was hij meestal bij zijn vrienden. Ze sleutelden aan hun pick-ups, visten, gingen mountainbiken of reden in hun fourwheeldrives rond.

Verder was er ook niet veel te doen. Campbell River is een klein kustplaatsje op het noordelijke deel van het eiland, met

een inwonersaantal van lik m'n reet. Ik was er opgegroeid; Ryans gezin was er een paar jaar eerder vanuit het noorden van British Columbia naartoe verhuisd. De mannen in Campbell River werkten als houthakker, in de houtpulpfabriek, in de mijnen of op een vissersboot. Ryan werkt parttime in een out-doorwinkel. Ik kwam er weleens; dan deed ik alsof ik alleen maar even rondkeek, maar probeerde zijn blik te vangen. Maar hij was iedere keer druk met klanten, dus op een gegeven moment gaf ik het op.

Op een zomeravond was ik met vrienden in de groeve om een jointje te roken en een beetje te kletsen, toen Ryan naar me toe kwam en een praatje maakte, hoe mijn zomer was en zo. Ik probeerde nonchalant te doen, alsof ik totaal niet van hem onder de indruk was, maar ondertussen ging mijn hart wild tekeer. Hij vroeg: 'Heb je zin om een eindje te rijden?'

We vlogen de grindheuvels over, de modder spoot achter ons omhoog en de motor brulde net zo hard als de muziek van AC/DC's 'Back in Black'. Ik lachte, springlevend en vol energie. Hij zei: 'Je bent een coole griet.' Later dronken we samen Southern Comfort bij het vuur, en hij had zijn warme arm om mijn schouders geslagen terwijl we over mijn eeuwige geruzie met mijn moeder en zijn problemen met zijn vader praatten. En sinds die avond waren we samen.

Ik nam een hijs van de joint. Ryan stond tegen de pick-up geleund toe te kijken en glimlachte zijn luie glimlach, en zijn haar wapperde onder zijn honkbalpetje. Zijn vrienden gingen ervandoor. Het was de eerste week van januari, het was koud, maar hij droeg geen jas, alleen een dikke bruine trui die zijn ogen chocoladebruin maakten. Hij stak zijn vingers in de voorzakken van mijn spijkerbroek en trok mij tegen zich aan. Hij sportte niet, maar hij deed veel fysiek werk; zijn lichaam was hard en hij had strakke buikspieren. Hij was ruim een me-

ter tachtig, en ik moest op mijn tenen staan om hem te kussen. We stonden een tijdje te zoenen, met de rokerige, bittere tabakssmaak op onze tong, en zijn ongeschoren kin schraapte tegen de mijne. We stopten met kussen en ik begroef mijn gezicht in zijn warme hals en rook zijn jongensgeur, en opeens deed mijn hele lichaam pijn van het verlangen alleen met hem te zijn, voor altijd, zoals hij op dat moment was.

‘Kun je vanavond naar me toe komen?’ fluisterde hij in mijn oor.

Ik glimlachte tegen zijn huid. ‘Misschien.’

Hoewel ik eind december achttien werd, mocht ik doorde-weeks ’s avonds niet weg. In de weekenden waren mijn ouders gemakkelijker, dan hoefde ik alleen even te bellen als ik was aangekomen op de plek waar ik naartoe ging, zodat ze wisten dat ik veilig was, en mocht ik, als ik bij een vriendin logeerde, de hele nacht wegblijven – maar mijn moeder was superstreng als ik ook maar een minuut te laat was. Ik probeerde zo veel mogelijk bij Ryan te zijn; dan gingen we een eindje rijden of we flikflooiden in zijn pick-up of in hun kelder, of waar we maar alleen konden zijn. Toen we een paar maanden verkering hadden, gingen we voor het eerst met elkaar naar bed – hij heeft me ontmaagd. Zijn vader zat in het café en zijn moeder, een verpleegster, had een late dienst in het ziekenhuis. We rookten een joint en begonnen op zijn bed te zoenen, met Nirvana zachtjes op de achtergrond en de zoete geur van een kaars vermengd met die van de marihuana. Ik was opgewonden, het duizelde me van de hasj, mijn lichaam kronkelde tegen zijn lichaam, zijn naakte borst warm tegen mijn naakte borst. We trokken de rest van onze kleren uit en ik werd verlegen onder de lakens. ‘Wil je dat ik stop?’ fluisterde hij.

‘Nee,’ zei ik, en ik zag het respect op zijn gezicht en ik snapte niet dat iemand zo knap kon zijn en zo’n stem en zulke zachte

lippen en zulke mooie donkere ogen kon hebben, ik verbaasde me over alles wat hem zo godvergeten aantrekkelijk maakte. En ik voelde mezelf ook heel mooi, een echte vrouw bovendien, door de manier waarop hij naar me keek, alsof hij niet kon geloven dat ik daar echt lag, in zijn bed. Ik was nerveus en voelde me opgelaten, maar mijn lichaam nam het over, het duwde zich tegen hem aan en trok hem naar zich toe en greep hem vast. Hij kreunde in mijn mond en ik hield mijn adem in en zette me schrap tegen de pijn. Onze ogen haakten in elkaar. Ik voelde hem in mij gaan, en ik wist op dat moment dat hij de enige jongen was met wie ik ooit samen zou willen zijn, met wie ik dit ooit zou willen doen.

Erna was hij lief en vroeg hij of ik me goed voelde en haalde hij een handdoek en een glas water voor me. We kropen tegen elkaar aan, mijn hoofd lag op zijn borst en mijn vingers volgden het spoor van zijn ribben, de waas van zweet glinsterde in het kaarslicht en ik kustte het litteken op de zijkant van zijn borstkas, van de keer dat zijn vader hem uit een pick-up had geduwd, en hij zei verlegen: 'Ik hou van je, Toni.'

Links van me klonk gelach, en ik keek op en zag dat Shauna McKinney en haar vriendinnen op de achterklep van de pick-up van een van hun vriendjes waren gaan zitten. Ik had er een hekel aan als ze daar ook rondhingen. Kim, Rachel en Cathy waren niet zo erg als Shauna, maar als ze samen waren werd het een stel rotwijven – het soort rotwijven dat overal schijnt aan heeft, en dan vooral aan jou. Shauna was populair en knap. Ze had lang, kastanjebruin haar en grote blauwe ogen en deed veel aan sport, waardoor ze een geweldig atletisch lichaam had.

Ze had altijd de nieuwste gadgets en kleren en was de eerste leerling in onze klas die een fatsoenlijke auto had, een witte Sprint, die ze van haar vader had gekregen. Ze straalde zelf-

vertrouwen uit en had een manier van doen waaruit duidelijk bleek dat niemand haar iets kon maken. Bovendien was ze intelligent en haalde goede cijfers, maar maakte tegelijkertijd de leraren achter hun rug om belachelijk, zodat de andere leerlingen haar wel cool vonden.

De meeste meisjes in onze klas waren óf bang voor haar óf wilden haar vriendin zijn, wat volgens mij op hetzelfde neerkwam. Rachel Banks was haar belangrijkste handlanger. Toen we klein waren, was Rachel mollig en werd ze veel gepest. Dat gebeurde ook nog op de middelbare school, al was ze inmiddels flink afgevallen; maar toen ze met Shauna begon om te gaan, lieten de anderen haar met rust. Ze was nog wel voluptueus, en ze had dik steil haar en droeg altijd een babydoll met een maillot of een kort Schots rokje met kniekousen eronder.

Kim Gunderson zat op ballet en was ongeveer net zo klein als ik. Ze droeg veel zwarte kleren, leggings met te grote truien en coole laarzen, en ze praatte heel snel. Het gerucht ging dat ze lesbisch was, maar dat wist niemand zeker. Cathy Schaeffer was bijna net zo knap als Shauna. Ze had lang blond haar, bleekgroene ogen en een flinke voorgevel. Cathy was zo gek als een deur en je kon vreselijk met haar lachen – vooral op feestjes deed ze de mafste dingen. Zij rookte ook, daarom kwamen de meiden in de groeve.

Ik kende hen alle drie al zolang ik me kon herinneren, en met Shauna was ik zelfs bevriend geweest. Toen we twaalf, dertien waren, vond ze het leuk om een meisje te bellen en met haar af te spreken, en dan een paar uur voordat we hadden afgesproken nog een keer te bellen en te zeggen dat we toch niet wilden dat ze kwam – soms gingen we gewoon vlak voordat zo'n meisje zou komen weg. Shauna was ook goed in het nadoen van mensen – dan belde ze een jongen op en zei ze met de stem van een klasgenootje dat ze smoorverliefd op hem was.

Toen ik tegen Shauna zei dat ik dat soort spelletjes niet meer wilde spelen, heeft ze een week niet met me gesproken. Ik was er kapot van, vooral ook omdat ze op de gang met gemeenschappelijke vriendinnen van ons fluisterend en met de ogen draaiend langs me liep alsof ik niet bestond. Ik ging iedere dag huilend naar huis. Ten slotte kwam Shauna na schooltijd naar me toe en zei dat ze me miste. Ik was zo opgelucht dat ik vergat wat de ruzie had veroorzaakt en er niet meer aan dacht dat ik het niet leuk vond hoe zij met andere mensen omging.

Shauna was de dochter van een politieman, Frank McKinney. Iedereen kende hem. Hij coachte ook honkbal- en ijshockeyteams, dat soort dingen. McKinney, zoals de meeste mensen hem noemden, was toen wij jong waren niet vaak thuis – hij zat meestal op het politiebureau. Shauna's moeder was bij een auto-ongeluk om het leven gekomen toen Shauna vijf was. Shauna werd vooral door haar oma opgevoed, maar die was niet meer helemaal bij. Op verjaardagsfeestjes gaf ze ons een heleboel chips en hotdogs, zette een film op en verdween voor uren in een andere kamer. Frank McKinney en zijn vrouw hadden Shauna gekregen toen ze een jaar of achttien waren. Hij was stevig gebouwd; niet dik, maar gespierd en lang, en hij had een zelfbewust, zwierige loopje. Hij had een Tom Selleck-snor en een lage stem, droeg een zonnebril en kauwde op kauwgom, die hij tussen zijn tanden liet klappen. Zelfs als hij in gewone kleren rondliep had je meteen door dat hij een agent was, door zijn afgemeten manier van praten en de korte woorden en acroniemen die hij gebruikte. Het was wel duidelijk dat zijn baan heel belangrijk voor hem was – hij liet zijn uniform stomen en zorgde er altijd voor dat zijn schoenen gepoetst en zijn politiewagen gewassen waren.

Soms had ik de indruk dat hij eenzaam was – hij bracht veel tijd in zijn eentje door; hij zat vaak met een boek in de keuken

of keek naar het nieuws. Ik geloof niet dat hij veel met vrouwen uitging, en de paar keer dat hij een vriendin had, hield de relatie niet lang stand. We vonden het allemaal rot dat Shauna geen moeder had en we wisten dat zij eronder leed, dat merkte je aan de manier waarop ze met onze moeders praatte als ze bij ons thuiskwam: dan was ze heel beleefd en vriendelijk en hielp ze na het eten met afruimen, alsof ze heel graag wilde dat ze haar aardig vonden.

De meeste kinderen waren een beetje bang voor McKinney, maar ik niet. Ik had vooral medelijden met hem, al wist ik nooit precies waarom. Als ik aan hem dacht, zag ik altijd voor me hoe hij urenlang met de krant of een boek en een kop koffie voor zich in de keuken zat, en hoe hij dan door het raam naar buiten keek alsof hij eigenlijk liever met zijn auto onderweg was, op patrouille. Alsof hij overal liever was dan daar in dat huis.

Toen we naar de middelbare school gingen, had ik er genoeg van dat Shauna ons voortdurend tegen elkaar probeerde uit te spelen, dat ze tegen de een zei dat de ander over haar had geroddeld, dat ze vriendinnen buitensloot of gemene opmerkingen maakte over onze kleren en ons haar en er dan aan toevoegde: 'Ik maak maar een geintje!' en dan de volgende dag tegen je zei dat jij haar beste vriendin was en je haar favoriete kledingstuk of sieraad gaf, of een cd die ze speciaal voor jou had gebrand om de anderen jaloers te maken. Het leek wel of er elke week ruzie ontstond en iemand van streek was. Het kwam me ook de neus uit dat je niet gewoon kon aantrekken wat je wilde – een spijkerbroek en een t-shirt in plaats van de rokjes met blousejes die Shauna tot ons uniform had uitgeroepen.

In de eerste klas van de middelbare school zei ik op een dag tegen Shauna dat ik Jason Leroy leuk vond. Ze zei dat ze me

zou helpen. Ze gaf een verjaardagsfeestje bij haar thuis en nodigde een paar jongens uit. Haar vader werkte en haar oma zou de boel in de gaten houden, maar zij verdween met een glaasje van het een of ander en een vaag ‘Veel plezier, kinderen’ naar de televisiekamer. Voordat het feestje begon vertelde Shauna me dat Jason mij ook leuk vond maar dat hij alleen in ‘echte vrouwen’ was geïnteresseerd. Ze zei dat ik hem moest pijpen en dat ik een lafaard was als ik dat niet zou doen – ze hadden het allemaal gedaan. Op het feestje was ik zenuwachtig, maar Jason glimlachte de hele tijd naar me en vroeg of ik meeging naar een slaapkamer. Nadat we een tijdje hadden getongd, gaf hij aan dat hij gepijpt wilde worden. Toen ik weigerde, zei hij dat Shauna hem had beloofd dat ik het zou doen en dat hij en zijn vrienden om die reden waren gekomen. Als ik het niet deed, zou hij tegen iedereen zeggen dat hij, Shauna en ik een trioetje hadden gehad.

Na het feestje vertelde ik Shauna wat hij had gezegd en wat hij me had laten doen, en ze was woedend. Ze belde Jason en zei tegen hem dat ze op school zou rondbazuinen dat hij een klein piemeltje had, als hij vertelde wat er was gebeurd. We hoorden niets meer van hem, maar later die avond begon Shauna te giechelen en bekende ze dat niemand van hen ooit iemand had gepijpt – ik was de eerste.

Ik was woedend over het feit dat Shauna me had belazerd, maar omdat ze wel voor me was opgekomen probeerde ik me er verder niet al te druk over te maken. Ergens genoot ik zelfs wel van mijn positie als het op seksueel gebied meest ervaren lid van de groep. Maar een maand later werd Shauna verliefd op Brody, een jongen met wie ik in de houtbewerkingklas zat. We werkten vaak na school aan een project door, en op een dag liep ze langs toen wij net om iets lachten. Ik wilde niets van Brody, niet op die manier, maar dat maakte niets uit. Na

school gedroegen de meiden zich weer alsof ik lucht was. Ik vroeg Shauna wat er aan de hand was.

‘Je flirtte met Brody.’

‘Echt niet! Ik vind hem niet eens aantrekkelijk.’

‘Hij is onwijs aantrekkelijk – en je bent al weken verliefd op hem.’

Ze stonden er allemaal bij en keken me boos aan.

Ik wist wat ze wilde. Als ik toegaf en excuses maakte, zouden ze me een tijdje negeren en me uiteindelijk vergeven. Maar ik had genoeg van Shauna en haar machtsspelletjes. Ik was er klaar mee.

‘Krijg de pest maar, Shauna. Geloof maar wat je wilt, maar het is niet mijn schuld dat Brody jou niet leuk vindt. Niet iedereen vindt jou te gek, weet je.’ Ik liep weg. Achter mijn rug hoorde ik haar naar adem snakken en daarna woedend fluisteren.

Ik wist dat ze wraak zou nemen, maar hoe erg merkte ik pas de volgende dag op school. Shauna bleek de vorige avond rondgebazuind te hebben dat ik met een penis was geboren en had geprobeerd met haar te vrijen. Ze vertelde bovendien iedereen alles wat ik ooit over die persoon gezegd zou hebben – voor het grootste deel dingen waar niet ik, maar Shauna mee op de proppen was gekomen. Toen ze klaar was, had ik maandenlang geen vriendinnen meer en was ik het mikpunt van kwade blikken en onderwerp van misprijzend gefluister. Ik schaamde me zo voor mijn nieuwe status van loser dat ik er thuis niets over zei, zelfs niet toen mijn moeder herhaaldelijk vroeg waarom mijn vriendinnen niet meer belden. Nicole, die jonger was dan ik maar wel naar dezelfde school ging, wist dat er iets was voorgevallen en vroeg ernaar, maar ik hield mijn lippen stijf op elkaar. Mijn zusje was op school de enige die met me praatte, en zonder haar was ik voor de rest van mijn leven een einzelgänger geworden.

Uiteindelijk liet ik op een dag na gym in de meisjeskleedkamer mijn broek zakken en zei tegen iedereen dat ze maar eens goed moesten kijken. Een van de meisjes, Amy, vond het dolkomisch. Ze was cool, ze droeg net als ik stoere kleren – sinds Shauna me had gedumpt droeg ik wat ik wilde, camouflagebroeken en een strak zwart t-shirt, of grote legerschoenen met een gebleekte spijkerbroek en een overhemd van mijn vader. De volgende dag zette Amy tijdens de lunch haar dienblad naast het mijne en zei: ‘Voor meiden met een penis heb ik altijd een zwak gehad.’ Sinds die dag waren we boezemvriendinnen, al vond ik het na de behandeling die Shauna me had gegeven moeilijk meisjes te vertrouwen – ik voelde me bij jongens meer op mijn gemak.

Shauna zocht andere slachtoffers en raakte bevriend met Cathy, Kim en Rachel, die onmiddellijk op de sociale ladder omhoogklommen. Ze bemoeide zich jarenlang niet met mij. Soms was ze zelfs bijna vriendelijk en groette of glimlachte als we elkaar tegenkwamen. Maar toen kreeg ik iets met Ryan. Ik kwam er later achter dat Shauna elk weekend naar de groeve was gekomen in de hoop hem aan de haak te slaan. Hij had haar één keer thuisgebracht toen ze ladderzat was, maar er was niets gebeurd, hoewel ze het wel had geprobeerd. Het weekend erna kregen Ryan en ik iets met elkaar. Vanaf dat moment haatte ze me pas echt, nog meer dan nadat ik haar had beledigd met Brody.

Na het einde van mijn vriendschap met Shauna kwam ik Frank McKinney nog een paar keer tegen. Hij maakte het Ryan en mij lastig toen hij ons een keer ’s avonds met drank bij het meer snapte, maar uiteindelijk liet hij onze fles drank in het water leeglopen en zei dat we naar huis moesten. Hij betrapte Ryan die zomer ook een keer toen hij benzine uit een pick-up van houthakkers overhevelde. McKinney schreef geen proces-verbaal, maar nam hem mee naar het huis van bewaring, gaf

hem een rondleiding en zei dat hij zijn leven moest beteren en dat hij hem vanaf nu extra goed in de gaten zou houden.

Ik weet vrij zeker dat McKinney geen idee had van wat Shauna na de dood van haar oma in haar vrije tijd allemaal uitspookte. Waarschijnlijk dacht hij dat ze thuis zat te leren. Ze moet genoeg hebben uitgevoerd om haar cijfers op peil te houden, maar veel hoefde ze daar niet voor te doen, wat mij mateeloos irriteerde. Meestal hing ze met haar vriendinnen rond of liep ze feestjes af.

De meisjes keken nu allemaal vanaf de andere pick-up naar me en fluisterden gechelend met elkaar.

Ik drukte me dicht tegen Ryan aan en trok zijn hoofd omhoog om hem weer te kussen. Ik leefde me echt helemaal uit, met mijn armen strak om hem heen geslagen en zijn handen op mijn kont, wat ik altijd heerlijk vond, en ik glimlachte tegen zijn lippen bij de gedachte dat Shauna toekeek.

Toen ik uiteindelijk weer opkeek, waren Shauna en de meiden vertrokken.

De volgende dag stond ik na school op de parkeerplaats bij Ryans pick-up een sigaret rokend op hem te wachten, toen er vlak achter me een auto stopte, zodat hij me bijna raakte. Het was Shauna, in haar witte Sprint.

‘Hé, trut,’ zei ze toen ze uitstapte. Cathy en Kim kwamen van de achterbank, Rachel van de passagiersplek. Ze kwamen in een kringetje om me heen staan.

‘Waar slaat dit nou weer op?’ vroeg ik.

‘Nog even, en ik sla op jou,’ zei Shauna. De meiden lachten. Ik keek hen aan. Rachel had een gemene uitdrukking op haar gezicht en Cathy grijnsde stompzinnig. Geweldig. Niets zo leuk als een kat-en-muisspel met zo’n stel kattenkoppen.

‘Ik heb jou niets misdaan,’ zei ik. ‘Ik kan het ook niet helpen dat Ryan niet op sletten valt.’

Ze kwam vlak voor me staan, zo dichtbij dat ik haar parfum kon ruiken – het was iets fruitigs, iets met mandarijn.

‘Ik zou maar oppassen met wat ik zei.’

‘Want anders?’ vroeg ik.

Ze gaf me een duw, en ik struikelde achteruit tegen de pick-up aan.

Ik gooide mijn peuk op de grond en duwde haar hard terug. Toen barstte het gevecht uit en timmerden we erop los en trokken aan elkaars haar. Ik hoorde andere leerlingen joelend dichterbij komen en ons aanmoedigen. De meiden schreeuwden: ‘Geef haar ervanlangs, Shauna!’ Shauna was groter dan ik en was de bovenliggende partij, maar ik slaagde erin me los te worstelen en stond op het punt haar op haar gezicht te slaan toen ik een arm om mijn middel voelde en werd opgetild.

‘Hou op!’ fluisterde Ryan in mijn oor.

Woest veegde ik de haren uit mijn gezicht terwijl hij me op de grond zette. Een andere gozer trok Shauna weg. Haar vriendinnen scholden me uit. Ryan werkte me zijn pick-up in en gooide mijn rugzak in de achterbak.

Hij startte de motor en probeerde achteruit te rijden, maar Shauna stond daar nog steeds, bij haar auto.

‘Waarom laat je Toni het niet zelf uitvechten?’ schreeuwde ze.

Hij riep uit het raam: ‘Hou je mond toch, Shauna!’

Ze stak haar middelvinger op.

We gingen naar Ryans huis. Zijn moeder had een late dienst en zijn vader, Gary, zoals ik hem moest noemen, zat met een wazige blik voor de tv.

Hij keek op toen we binnenkwamen. ‘Geef me nog een biertje, Ry.’

Ryan gaf hem er een en zei: ‘We gaan naar mijn kamer.’

Zijn vader knipoogde. ‘Veel plezier.’

Ik kromp ineen, maar aan de andere kant was het fijn om niet te worden lastiggevalen – niet dat Ryans vader hem het leven niet op andere momenten zuur maakte. Gary werd regelmatig gearresteerd bij kroeggevechten of diefstalletjes onder invloed. Ryan zei altijd dat zijn vader geen lange, maar natte vingers had. Als hij goed zat was, werd hij agressief tegen Ryan. Ze botsten een paar keer per jaar – nu Ryan groter en sterker was, leek zijn vader er nog meer op gebrand hem tegen de grond te werken, alsof hij wilde bewijzen dat hij nog altijd de baas in huis was. Gary was houthakker, wat seizoensarbeid was, en Ryan deed de klusjes in huis en hielp zijn moeder. Ik heb geen idee waarom zij Ryans vader niet verliet. Ze heette Beth en ze was heel liefdevol: ze deed Ryans haar goed, vroeg of hij genoeg had gegeten en of hij geld voor school nodig had, en aan de manier waarop ze om zijn grapjes lachte en trots naar hem keek, zag je hoeveel ze van hem hield.

Wie liepen naar Ryans kamer en ik liet me op zijn bed vallen terwijl hij zijn gettoblaster aanzette.

‘Je moet je niet zoveel van Shauna aantrekken,’ zei hij.

‘Zij begon.’ Ik had Ryan op weg naar huis in grote lijnen verteld wat er was gebeurd.

‘Nou en? Negeer haar gewoon.’

‘O ja, alsof jij iemand die je op je nek zit zou negeren!’

‘Bij jongens werkt dat anders, als de een de ander een pak slaag geeft, houdt die ander zich daarna wel gedeisd. Maar Shauna kickt erop jou kwaad te maken, dus geef je haar eigenlijk gewoon wat zij wil. Als je haar negeert, baalt ze.’

Ik staaarde naar het plafond. Het was waar dat Shauna meer plezier leek te hebben naarmate ik feller reageerde.

‘Misschien heb je gelijk. Misschien krijgt ze er dan op een gegeven moment genoeg van.’